

Arrest

nr. 31 798 van 21 september 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 18 januari 2007.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat F. LANDUYT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 4 juli 2005 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 6 oktober 2006 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Op basis van de elementen uit uw dossier weiger ik U de hoedanigheid van vluchteling, Ik steun me hierbij op artikel 57/10 van de vreemdelingenwet. U heeft immers, zonder geldige reden, geen gevolg gegeven binnen de maand aan de vraag om inlichtingen of aan de oproeping vervat in de brief die u aangetekend werd verstuurd 10/08/2006 op uw gekozen woonplaats.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. *“Verzoeker betwist evenwel formeel dat hij dergelijke oproeping of vraag om inlichtingen ooit heeft ontvangen. Doordat verzoeker dergelijke oproeping niet heeft ontvangen kon verzoeker ook niet beantwoorden aan de aldaar opgesomde verplichtingen, zijnde het invullen van een vragenlijst en het verschijnen tijdens het gehoor van 30 augustus 2006. Op basis van bovenstaande elementen, kan de CGVS zich dus niet beroepen op artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet. Derhalve faalt de beslissing van de CGVS naar recht.”*

2.1.1. De Commissaris-generaal weigerde verzoekers asielaanvraag omdat verzoeker geen gevolg gaf aan een oproeping om te verschijnen voor het gehoor. Uit het dossier blijkt dat verzoeker rechtsgeldig werd opgeroepen, doch dat hij de oproeping die hem bij aangetekend schrijven van 10 augustus 2006 werd toegestuurd niet heeft afgehaald bij de post. Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van overmacht of van onoverwinnelijke dwaling, waardoor de gestrengheid van de wet kan getemperd worden. De Raad stelt aldus vast dat verzoeker zonder geldige reden geen gevolg gegeven heeft aan de oproeping vervat in de brief die aangetekend werd verstuurd op de gekozen woonplaats, en de Commissaris-generaal derhalve terecht een beslissing tot technische weigering heeft genomen conform artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust daarenboven in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat de aanvraag gerechtvaardigd is. Verzoekende partij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en de waarheid spreken (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Verzoeker heeft niet gereageerd op de uitnodiging van het CGVS en zich aldus onttrokken aan zijn plicht tot medewerking. Gelet op de schriftelijke aard van de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rust in casu op verzoeker de bijkomende plicht zijn asielerlaas zelf zo volledig mogelijk weer te geven en in zijn verzoekschrift en verzoekschrift tot voortzetting en de Raad te overtuigen van de waarachtigheid van zijn asielaanvraag. Dit is niet het geval. Verzoeker beperkt zich tot enkele algemene beweringen zonder deze nauwgezet te omschrijven en te kaderen. Verzoeker legt evenmin nuttige stukken neer die zijn beweringen en identiteit kunnen ondersteunen. Uit het administratieve dossier en uit de verzoekschriften kan in redelijkheid niet worden afgeleid dat verzoeker afkomstig is uit China.

3.1.1. Zo toont verzoeker zijn identiteit en nationaliteit niet aan. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij zijn Chinese identiteitskaart in Tibet heeft achtergelaten en nooit over een internationaal paspoort beschikte. Verzoeker is al vier jaar in België en toont niet aan ernstige pogingen te hebben ondernomen

om zijn identiteit aan te tonen. Ter terechtzitting wijzigt verzoeker daarenboven zijn eerdere verklaring en stelt dat hij als kind over een identiteitskaart beschikte dat in 1979, toen hij tien jaar was, is verloren. Nadien had hij geen identiteitskaart meer. Verzoekers verklaringen zijn niet enkel onverzoenbaar, zijn kennis ter terechtzitting over welke identiteitsdocumenten hij diende te beschikken is manifest ontoereikend zodat zijn herkomst uit de Volksrepubliek China twijfelachtig is (zie administratief dossier).

3.2. Verzoeker adstrueert evenmin zijn reisweg. Terwijl verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde te voet en met de vrachtwagen naar Nepal te hebben gereisd en de grens in Dram te zijn overgestoken, stelt hij ter terechtzitting in één nacht met de truck van Kala naar Nepal te zijn gereisd en kan hij de grenspost niet nader benoemen. Aangezien verzoeker met het vliegtuig naar Europa verder reisde, moet hij op zijn minst in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Zijn verklaringen zijn tevens tegenstrijdig en tasten zijn geloofwaardigheid verder aan.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.4. Ter terechtzitting kan verzoeker geen antwoord geven op eenvoudige vragen. Terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkele omliggende dorpen, rivieren en kloosters kon noemen, kon verzoeker ter terechtzitting naast de naam van de regio Shigatse, geen enkel aangrenzend district opnoemen en weet hij niet of er nog regio's liggen tussen Shigatse en de Nepalese grens. Verzoekers summiere kennis bij de Dienst Vreemdelingenzaken komt dan ook ingestudeerd voor. Verzoeker toont ter terechtzitting evenmin bekendheid met alledaagse eenvoudige kwesties. Zo kent hij geen enkele Tibetaanse zanger en kan hij geen voorbeeld geven van Chinese propagandamuziek. Het is niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoek te voeren maar aan verzoeker om ook ter terechtzitting zijn herkomst en nationaliteit aannemelijk te maken door coherente en overtuigende verklaringen af te leggen. Dit is niet het geval en ook verwerende partij werpt ter terechtzitting op dat verzoekers verklaringen ter terechtzitting onvoldoende zijn om zijn beweerde nationaliteit te ondersteunen. Verzoekers bekendheid met de Volksrepubliek China is onbestaand zodat zijn nationaliteit verzonnen voorkomt en zijn aangehaalde problemen over de activiteiten van zijn vader, diens overlijden en zijn eigen voorgehouden problemen geen grondslag hebben. Verzoekers verwijzing naar algemene rapporten om aan te tonen dat de Tibetanen "*onder de voet van de chinezen*" leven volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in de Volksrepubliek China werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480) nu hij ondermeer zijn identiteit en herkomst niet aantoont.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoekers verwijzing naar "*de problemen van verzoeker in zijn land van herkomst zijn overduidelijk verbonden aan zijn etnische afkomst m.n. het Tibetaan zijn*" en de bewering dat het invoeren van de bescherming van de autoriteiten geen optie is, "*gezien hij dat zal bekopen met een gevangenisstraf, de nodige slagen en verwondingen en uiteindelijk de dood*" kan niet overtuigen nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in de Volksrepubliek China. Zoals hoger geoordeeld voert verzoeker geen nuttige elementen

aan op dit punt en zijn de afgelegde verklaringen onvoldoende om enige band met de Volksrepubliek China aan te tonen. Zijn beweerde nationaliteit komt dan ook bedrieglijk voor. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006. De overige middelen en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

4.3. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig september tweeduizend en negen door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK